

ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Έβδομαδιαία Έκδοσις της Πανελληνίας Ορθόδοξης Ενώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00, ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00, ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00, ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΑΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00, ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος 3 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2018 Σαλώμης τής Μυροφόρου, Θεοδώρας Όσιος, Δαλιμάτου, Φαύστου, Ισαακίου Όσιων, Θεοκλήτους Όσιος ΕΤΟΣ ΝΗ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2223

Η τραγωδία ενός Λαού

Ο Έλληνικός λαός είναι ένας λαός τραγικός. Ο μακράν βίος του χαρακτηρίζεται από όλα εκείνα τα στοιχεία, που συνθέτουν τās αρχαίας τραγωδίας, τās στοιχεία τής αμαρτίας και τής καθάρσεως, τō έλεος και τήν δικαιοσύνη. Έγκαιροί μνηστές διά τήν προσφοράν μας είς τόν κόσμον, λησμονούμεν τās κακίας μας. Ναρκισσεύμενοι διά τήν πνευματικήν ακτινοβολίαν μας, παραβλέπομεν τās ελαττώματά μας. Η ιστορία μας είναι ιστορία εναλλασσόμενου μεγαλείου και αθλιότητος, εξάρσεως και καταπτώσεων. Και όσον μὲν εύρισκόμεθα είς τήν περίοδον τής λατρείας τών ιδώλων,

έρμηνεύαμεν τās εθνικάς μας συμφοράς διά τής ειραμένης. Όταν δὲ ελάβαμεν τόν Χριστιανισμόν, εμάθαμεν ότι αι συμφοραί του λαού μας ήσαν παιδαγωγικά μάλιστα πρὸς τὸ συμφέρον μας, παραχωρούμεναι ὑπὸ του Θεού μας, του Θεού τής αγάπης. Έν τούτοις θέλομεν νὰ τὸ άγνωμεν, διότι περιπέσαμεν είς άπιστίαν τής Θεϊκής Προνοίας. Και θέλομεν νὰ έρμηνεύωμεν τήν

Του μοναχου Θεοκλητου Διονυσιατου (†)

ιστορίαν μας «ιστορικάς». Τήν εκδοχόμεθα ὡς μίαν σειράν έσωτερικῶς αλληλενδέντων γεγονότων. Αὐτός, όμως, ὁ τρόπος έρμηνείας είναι ὁ κλασσικός τρόπος τής άθδου κριτικής, που δὲν βλέπει τίποτε άλλο από ορατάς αιτίαις σχέσεις γεγονότων. Όμως ὁ πιστός Κυρίου, ὁ Χριστιανός, πίσω από τὰ γεγονότα βλέπει πάντοτε τήν λειτουργίαν ενός πνευματικού νόμου, διεπομένου ὑπὸ τής δικαιοσύνης και του έλέους του Θεού. Η ραγδαία εξέλιξις τών έγκοσμίων πραγμάτων, αι καταπληθίσουσαι τὸν

νοῦν εφευρέσεις, τὰ κολλοσιαία επιτεύγματα του μηχανικού πολιτισμοῦ, ἔχουν προκαλέσει τοιούτων θαμβος και έκστασιν είς τās ψυχάς τών Χριστιανών, ὡστε νὰ βλέπουν μόνον «γεγονότα» και νὰ πιστεύουν μόνον είς τήν άξίαν τών «γεγονότων». Έτσι έχει δημιουργηθῆ μία σχεδόν ψυχολογία θαυμασμοῦ ενώπιον τών γεγονότων. Αι αίσθήσεις είναι ισχυρότατα όργανα έπαφής

με τόν κόσμον. Ένώπιον λοιπόν αὐτῆς τής «πληρομῆς» τών γεγονότων, ἡ ένεργεια τής πίστεως άνοεί, ὡστε νὰ μὴ βλέπωμεν τὰ υπερκόσμια και νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν τὰ έγκόσμια πράγματα ὑπὸ τὸ φῶς τής πίστεως. Μὰς παρασύρει ἡ αίσθησις τών γεγονότων και άδυνατούμεν νὰ παρακολουθήσωμεν τόν μυστικῶς λειτουργούντα πνευματικόν νόμον, ὅστις προσδιορίζει τὰ ἀνθρώπινα πράγματα. Πίσω από τήν φρίκην τών συμφορῶν δὲν ἡμυροῦμεν νὰ «διώκωμεν» τὸ έλεος του Θεού και τήν δικαιοσύνην του. Κι έτσι, ὁ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Πρόεδρος Τμ. Θεολογίας έχαρακτήρισε τὰ όρια μεταξύ Όρθοδοξίας και παπισμοῦ «συμβατικά και τεχνητά»!

ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ ΚΑΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΥΠΗΡΕΤΑΙ ΤΗΣ ΟΥΝΙΑΣ

Τίς πταίει διά τόν πύρινον όλεθρον;

Του κ. Παύλου Τρακάδα

Άπασα ἡ Έλλάς συνεκλονίσθη από τὰ τραγικά και σπαρακτικά γεγονότα τής άπωλείας δεκάδων συνανθρώπων μας. Η θλίψις όμως δὲν πρέπει νὰ οδηγῆ είς τήν άπόγνωσιν, αλλά νὰ γίνεται άφορμή αναστοχασμοῦ, ὡστε εί δυνατόν νὰ άποτραπή ἔπομενον κακών. Και ναι μὲν αι κρατικά μηχανισμοί θὰ διεξάγουν έλεγχον διά τήν άπόδοσιν εύθυμων και θὰ προβοῦν είς προτάσεις διά τήν βελτίωσιν τών μέτρων προλήψεως και άντιμετωπίσεως έκτάκτων καταστάσεων, όμως είναι άπαραίτητος ἡ διερεύνησις τών πνευματικῶν αίτιών.

Τὰ γεγονότα διά τόν άνθρωπον, ὁ όποίος είναι πνευματικόν όν, δὲν είναι μόνον μία τυχαία άκολουθία χρονικῶν συμβάντων ούτε λειτουργοῦν ὡς ένας κουρδισμένος μηχανισμός αίπιότητος, είς τόν όποτον δὲν δύναται νὰ παρέμβῃ κανείς, αλλά χρῆζον έρμηνείας, δηλαδή είναι άδήρητος ανάγκη νὰ άπαντηθῆ τὸ ερώτημα «γιατί μάς συνέβη αυτός».

Τὸ ερώτημα αὐτό έπεχείρησαν νὰ άπαντήσουν πολλοί τὸ τελευταίον διάστημα. Πρώτος ἦτο ὁ Σεβ. Καλαβρύτιω. Ο Σεβασμιώτατος με μίαν άνάγερσιν του είς τὸ προσωπικόν του ίστολόγιον άνεφέρθη κατ' αρχάς είς τὸ άσύνητες μέγεθος τής καταστροφῆς προκειμένου νὰ καταδείξῃ ὅτι μία παρομοία κατάσταση δὲν δύναται νὰ άποδοθείται μό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

«ΣΥΝΑΕΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ»

Σύντομος κριτική άποτίμησις τής Συνόδου τής Κρήτης*

Τὰ ψηφισθέντα κείμενα, οι τελικές άποφάσεις τής Συνόδου έχουν σοβαρό έλλειμμα όρθοδοξίας, διότι,

α) όπως όρθά έπισημάνθηκε δὲν άντιμετωπίσθηκε κανένα δογματικό ζήτημα, ζήτημα δηλαδή που νὰ άφορά στή σωτηρία τὸν άνθρωπον, δὲν όριοθετήθηκε ἡ Όρθή Πιστή τής Έκκλησίας έναντι τών αίρέσεων, δὲν καταγνώσθηκαν με δογματικούς όρους οι αίρετικές κακοδείξις που κυριαρχοῦν στόν δυτικό «χριστιανικό» κόσμο. Οι λέξεις «αίρεσις» και «αίρετικοί» είναι άπούστες στα τέλικα κείμενα.

β) Στο κείμενο Η άποστολή τής Όρθοδόξου Έκκλησίας είς τόν σύγχρονον κόσμο γίνεται λόγος γιά ζητήματα που δὲν άφοροῦν άμεσα στή σωτηρία μας. Τὰ ζητήματα αὐτὰ παρουσιάζονται σε είδικά κεφάλαια όπως «Περί έλευθερίας και εύθύνης», «Περί ειρήνης και δικαιοσύνης», «Περί ειρήνης και άποτροπῆς του πολέμου», «Η Όρθοδοξή Έκκλησία έναντι τών διακρίσεων» «Η άποστολή τής Όρθοδόξου Έκκλησίας ως μαρτυρία αγάπης εν διακονία». Πρὸς άρσην παρεξηγήσεων τονίζουμε ὅτι όλα αὐτὰ τὰ θέματα άντιμετωπίζονται μέσα στήν αγία Γραφή και τήν διδασκαλία τών αγίων Πατέρων, οι όποιοι με παρηγορία έλεγξαν τήν άδικία τών πλουσίων και τών άρχόντων. Όλες οι τοπικές και Οικουμενικές Σύνοδοι που έχουν γίνει μέχρι τώρα άσχολήθηκαν πάντοτε με θέματα δογματικά, ποι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Μία άτυχῆς δήλωσις

Γράφει ὁ κ. Γεώργιος Ίω. Δέβρας

Πρὸ ἡμερῶν ὁ Αρχιεπίσκοπος Αθηνῶν προέβη στήν εξῆς δήλωσι: «Η εκκλησία δὲν κάνει συλλαλητήρια. Οι πολίτες εξέλεξαν Βουλή και ἡ Βουλή είναι υπεύθυνη γι' αὐτὴ. Οι Έλληνες είναι υπεύθυνοι που ψηφίζουν και ἡ Βουλή που διοικεῖ αὐτόν τόν τόπον».

Στήν Κοινοβουλευτική Δημοκρατία, ἡ έκφραση ενός λαοῦ δὲν μπορεί νὰ εξαντλεῖται άποκλειστικά στή διαδικασία τής ψηφοῦ διά τών εκλογών. Ο λαός διατηρεῖ κάθε δικαιοσύνη νὰ διαμυρτυρηθεῖ, νὰ άποδοκιμασθῆ, νὰ διεκδικηθεῖ – φυσικά και με συλλαλητήρια – σε όλο τὸ ενδιέμεσο διάστημα, μεταξὺ δύο εκλογικῶν άναμετρήσεων. Πολλῶ δὲ μάλλον, όταν εξαπατᾶται και χλευάζεται.

Θὰ υπενθυμίσουμε ταπεινά στόν Μακαριώτατο, με ποιόν τρόπο εξέλεγή ἡ παρούσα Βουλή και τὸ κυβερνῶν κόμμα ἡ μάλλον με ποιόν τρόπο ύφαρπάσθη ἡ ψηφοῦ του λαοῦ. Υφαρπάσθη με άντιμνημονιακές εξαγγελίες και κορώνες που κατέληξαν σε μνημονιακότητα μέτρα. Υφαρπάσθη με συνθήματα του τύπου: «Δὲν πληρώνω – δὲν πληρώνω», που μεταλλάχθηκαν σε έπιβλητικά δυσβάστακτων φόρων, κατασχέσεων περιουσιῶν, οικίων, περικοπῶν συντάξεων... σε άπέραντη δυστυχία.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Θύματα τής προβολῆς

Του πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάπη

Η κατάκριση είναι μεγάλη αμαρτία. Δημιουργεῖ δυσάρεστες καταστάσεις και πληττει ὑπολήψεις. Συνήθως είναι εύκολη κατηγορία, που δὲν στηρίζεται σε πραγματικά γεγονότα και ξεκινάει από τὸ πάθος του φθόνου και τής ζήλιας. Παρὰ τήν ρητή απαγόρευση τής κατάκρισις από τὸ Χριστό, «μὴ κρίνεται ἵνα μὴ κρίθητε», οι άνθρωποι κρίνουν, κατακρίνουν, συκοφαντοῦν και εξουθενώνουν τους άλλους. Κατακρίνουν τῆς πράξεις τους, τῆς παραλείψεως τους και ὅ,τι αὐτοί φαντάζονται που θὰ έπρεπε νὰ κάνουν οι άλλοι.

Πολλοὶ χριστιανοὶ άγωνίζονται κατά τής κατάκρισις, αλλά στρέφονται πρὸς τους εταίρους και τὰ έγκώμια και έχουν τήν βεβαιότητα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Γνωρίζουν οι Ίεράρχαι ότι ὁ διάλογος Όρθοδόξων - Παπικῶν διεξάγεται κατά παράβασιν με συμμετοχήν Ουνιτών; ότι ἡ αὐθαιρεσία τών Πατριάρχων ένεκρίθη από τήν έπιτροπήν ὡς «ιδιαιτερότητα» του -δὴθεν- πρωτείου;

Ο Πάπας είς τὸ μέσον, ὡπως Ὁ Έσταυρωμένος και έκατέρωθεν αὐτοῦ οι Όρθόδοξοι Πατριάρχαι (Κων/λεως και Άλεξανδρείας) και Προκαθημένοι Μονοφυσιτῶν και Ουνιτῶν κατά τήν συμπροσευχήν (Μπαρί, 08.06.2018).

Γράφει ὁ κ. Παναγιώτης Κατραμάδος

Οι Πατριάρχαι έπικροτοῦν τήν Ούνιαν

Τὰ τελευταία χρόνια οι οικουμενισταί έπιχειροῦν νὰ εδραιώσουν τήν άπομιν ότι ὁ παπισμός δὲν είναι αὐτός που ἦτο, αλλά είναι πλέον συγκαταβατικός και φιλορθόδοξος. Δὲν άντιλαμβάνονται –ἡ δὲν έπιθυμοῦν νὰ παραδεχθῶν- οι δυστυχείς ότι ἡ παπική καθέδρα ἦτο τόσο τυραννική που ἦναγκάσθη εκ τῶν πραγμάτων νὰ παρουσιάσῃ ένα περισσότερο άνθρώπινον πρόσωπον. Η άλωση αὐτῆς από τήν εκκοσμίκευσιν, τόν σιωνισμόν, τὰ οικονομικά συμφέροντα καθωδήγησαν αὐτήν είς μίαν εικονικήν σήμερα συμπεριφορᾶν, καθώς γνωρίζει νὰ χειρίζεται πολύ καλῶς τὰ μέσα ενημερώσεως, ἡ όποία θα ἤδύνατο νὰ είναι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τὰ εκκλησιαστικά ΜΜΕ ὑπὸ κατοχήν

Ο Χριστόδουλος άκύρωσε τόν Έκκλησιαστικόν Τηλεοπτικόν Σταθμόν

Όταν εξέλεγή ὡς Πάσης Έλλάδος Προκαθημένος ὁ μακαριστός Χριστόδουλος, τότε έλήφθη άποφάσις νὰ λειτουργήσῃ άμεσα δορυφορικός τηλεοπτικός σταθμός τής Έκκλησίας.

Σημειώνουμε, πὼς τήν εποχή

έκείνη ὁ Πάπας διέθετε ἦδη δύο τηλεοπτικούς σταθμούς.

Έγιναν διάφορες κλειστές συσκέψεις και συνεδρίες. Προσδιωρίσθη εἰς τήν περίοδον που άπαιτεῖται. Ανεζητήθησθε τὰ κτήρια στεγασεως του σταθμοῦ, από τὰ άρέκτα που διαθέτει ἡ Έκκλησία σε ἡμιαρχιεπίσκοπο.

Με τήν άνακοίνωσιν τής προθέσεως, έρευσεν είς τὰ ταμεία έπαρκή ποσά από εύλαβεῖς δωρητές. Αλλά, δυστυχῶς, τὸ πρᾶγμα έναυάγησε.

Κατὰ πρῶτον, τὸ έργο ποιηκτοτρόπως έναρκοθετῆ Μητροπολίτης, στενῶς συνεργάτης του Προκαθημένου, έχων ὡμως άγαστήν συνεργασίαν με Κρατικούς τηλεοπτικούς σταθμούς.

Κατὰ δεύτερον, ὁ Προκαθημένος συννητήθη με κάποιο «Ψευδο-Ιδιοκτήτη», ἦτοι άχυράνθρωπο, ιδιωτικῶν σταθμῶν. Αὐτός τὸν άπεθάρρυνε, διότι του παρουσιάσε τὸ πρᾶγμα άκατόρθωτο και λίαν δαπανηρό.

Τέλος, οι ισχυροὶ οικονομικοί και Πολιτικοὶ παράγοντες δὲν

έπέτρεπον με κανένα τρόπο ἡ Έκκλησία νὰ διαθέτῃ δική τής φωνή και εικόνα. Γι' αὐτὸ περνούσαν τὸ μήνυμα του σκληροῦ πολεμίου, λέμου, διωρίσθη εἰς τήν περίοδον που άπαιτεῖται. Ανεζητήθησθε τὰ κτήρια στεγασεως του σταθμοῦ, από τὰ άρέκτα που διαθέτει ἡ Έκκλησία σε ἡμιαρχιεπίσκοπο.

Έν προκειμένω, έτέθη άρμοδίως είς τόν μακαριστὸ Χριστόδουλο τὸ καταλυτικό και άφοπλιστικό ερώτημα:

«Δὲν νηροῦσατε, δολόκληρος Έκκλησία τής Έλλάδος, πὼς ὁ τάδε... άπλός δημοσιογράφος, έδημιούργησε, εκτός από εφημερίδες άρκετούς τηλεοπτικούς σταθμούς διαδοχικά; Χωρίς νὰ κατέχῃ, ὡπως ἡμεῖς, πολλές κηριακές εκγαστάσεις; Ούτε επίσης νὰ διαθέτῃ εύάρθιμα στελέχη και λίαν ικανούς Κληρικούς, Μοναχοῦς και Θεολόγους;

«Καὶ τὸ χειρότερο, συνέχισε ὁ θερμῶς θιασώτης του σταθμοῦ, δολόκληρος ἡ Όρθοδοξία «αδυνατεῖ» νὰ βγάλῃ παγκόσμιο τηλεοπτικὴ δορυφορική εικόνα στόν αέρα;

Τελικῶς, με εύθύνη πολλῶν, παρήλθον εκτός εικοσι δολοκληρᾶ έτη, με δύο Προκαθημένους και ὁ δορυφορικός σταθμός άναλόγου έμβέλους άναμένεται...

Άκολούθησε τὸ χρέμα, «Follow the money»

Όταν δημιουργοῦνται διάφορα μεγάλα σκάνδαλα, ὅπου εμπλεκονται ισχυρά πρόσωπα, είναι δύσκολο νὰ διερευνηθῶν, νὰ εύρεθῆ ἡ αλήθεια και νὰ άποκατασταθῆ ἡ δικαιοσύνη. Υπάρχει ὡμως μία μεθοδος, αρκετὰ αποτελεσματική.

Κατὰ τήν διερεύνησιν του περιφρουροῦ σκανδαλοῦ «Γουότεργέιτ» (Watergate) εἰς τῆς Η.Π.Α., εναντίον του πανισχυροῦ τότε Προεδροῦ Νίξον, που άπεκαλύφθη από δύο άσημάντους δημοσιογράφους, κατέθη προσηφιλῆς ἡ έκφρασις, «Follow the money (άκολουθήστε τὸ χρέμα)». Ακολουθώντας τὰ ίχνη του χρέματος άνευρησκεῖς τῆς καταχθόνιας αἰτίσε πολλῶν άνόμων γεγονότων και έντοπιζέται τήν αλήθεια, ύπηρετώντας τὸ δίκαιο.

Κατὰ συνέπεια, «Follow the money»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἐπιφυλλιὰς Ὁρθοδόξου Τύπου

Η όρθή έρμηνεία του «Μενοῦνγε» είς τὸ Εύαγγέλιον τών Ί. Παρακλήσεων

Του κ. Ηλία Σουτζίδη, ὑπ. δρ θεολογίας

2ov

Με τὸν ιδιόζοντα και πρωτότυπο αὐτὸ τρόπο αὐτὸ που έπέλεξε ἡ άνωμυμη από και γιά τὸ πλῆθος γυναίκα, ὅχι ὅμως και γιά τόν Χριστό, νὰ μακαρίσῃ τήν Μητέρα Του, άπειθυμένη φυσικά σε Έκεῖνον, καταδεικνύει και μία έπιπέδον άκόμη αλήθειαν ἡ Μακαριότητα που άπολαμβάνει ἡ Μητέρα του Χριστοῦ είναι τέτοιου πνευματικοῦ μεγέθους και βεληνεκούς που εξαναγκάζει μεμονωμένα σε εύφροσύνῃ αὐτὰ τὰ μέλη που άφραστῶν

ούτε λογική διαθέτουν αλλά ούτε και συναίσθημα, παρά μόνο μπορούν νὰ καταστοῦν άποδέκτες ευείας και πόνου, οι όποίες συνδέονται με τήν φυσιολογία του νευρικού συστήματος και τών σχετικῶν άπολήξεων.

Άκόμη δηλ. και τὰ μέλη αὐτὰ του σώματος, τὰ όποια δὲν μπορούν νὰ αξιώσουν κάποια μορφή αὐτενεργείας, αλλά εξαρτῶνται άμεσα από τήν λειτουργία του έγκεφάλου και του ανθρωπίνου προσώπου, ποιητικῶ τὸν τρόπο μεταβάλλονται

με τὰ λεγόμενα τής γυναίκας, σε διακριτῆς πρὸς στιγμήν ὑποστάσεις τρόπον τινά, που προβάλλουν σιωπηρὰ τὸ αἶσθημα τής πνευματικῆς τερπνότητος και εύφροσύνης γιά τήν τιμή που τοῦς δόθηκε νὰ γεννησῶν και νὰ αναθρέμουν τόν Χριστό. Μὰς φέρνει λίγο στό νοῦ τήν διδασκαλία του Άποστόλου Παύλου και τόν παραλληλισμό στόν όποιο προβαίνει άναφορικά με τόν σκοπὸ και τήν διάρρησιν τών πνευματικῶν Χρισμάτων σε σχέση με τὸ ανθρωπίνον σώμα και τήν άρμονία που διέπει τῆς έπιμύρουσε λειτουργίσε καθὼς και τήν μεταξύ τών μελών του σώματος, συνεργασίαν, «25 ἵνα μὴ ἡ σχίσμα εν τῷ σώματι, αλλά τὸ αὐτὸ ὑπὲρ άλλῶν μεριμῶναι τὰ μέλη - 26 και εἶπε πᾶσιν εν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη, εἶτε δοξάζεται εν μέλος, συχαίρει πάντα τὰ

μέλη».

Αναπόδραστα, ενώπιον αὐτοῦ τὸ πηγάδι και άνιδιοτέλου Μακαρισμοῦ ἦταν ποτὲ δυνατόν ὁ Χριστός νὰ έπιδειξῆ άδιαφορία χωρίς νὰ συμφωνήσῃ με τὰ λεγόμενα τής γυναίκας ἡ νὰ σχολιάσει έστω τήν άπομινή τῆς; Φυσικά και ὅχι, γι' αὐτὸ και άπαντὰ στόν Μακαρισμό τῆς με τὸ «μενοῦνγε» που σημαίνει «βεβαίως», «ἀληθῶς», «πράγματι» κ.ά. Η λέξη αὐτή άπαντὰ 4 φορές μέσα στήν Καινή Διαθήκη, σύμφωνα με τὸ εκκλησιαστικὸ κείμενο και 3 φορές σύμφωνα με τὸ δυτικό κείμενο, τῆς κηρικῆς 27ης εκδόσεως τής Nouum Testamentum. Στήν Παλαιά Διαθήκη δὲν άπαντᾶται «μενοῦνγε» ούτε τὸ αντίστοιχο «μενοῦν», παρά μόνο αρκετές φορές ὁ τύπος «μεν οὖν», όπου στίς πλείστες τών περιπτώσεων δὲν έρμηνεύεται με τὸ αντίστοι-

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τήν δην Αὐγούστου ἡ Έκκλησία μας εορτάζει τήν Μεταμόρφωσιν του Κυρίου ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ. Άνωτέρω εἰκὼν εκ του Ί. Μ. Σινᾶ, 12ος αἰών.

Η άρνησις του Άκτίστου Φωτός, μειώνει τὸ θαυμαστὸν γεγονός τής Μεταμορφώσεως του Χριστοῦ

Του κ. Β. Χαράλαμπος, θεολόγου

«Και μεθ' ἡμέρας έξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τόν Πέτρον και Ἰάκωβον και Ἰωάννην τὸν αδελφόν αὐτοῦ και ἀναφέρει αὐτοῦς είς Όρος ὕψηλόν κατ' ἴδιαν και μετεμορφώθη εμπροσθεν αὐτῶν, και έλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ έγένετο λευκά ὡς τὸ φῶς» (Ματθ. ιζ' 1-2). «Φέγγει τών ἀρετῶν, εκλάμποντες προσβῶμεν, εν όρει τῷ αγίῳ, ὁμόμοιοι τῆς Θείας, Κυρίου Μεταμόρφωσις», ψάλλομε στὰ Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Έσπερινῆς Ακολουθίας τῆς εορτῆς τῆς Μεταμόρφωσις του Κυρίου μας.

Αὐτὸ τὸ μεγάλο γεγονός τῆς Μεταμόρφωσις, μάς καλεῖ ἡ Αγία μας Έκκλησία νὰ ζήσομε. «Δεῦτε αναβῶμεν είς τὸ Όρος Κυρίου, και είς τόν οίκον του Θεοῦ ἡμῶν, και θεασώμεθα τήν δόξαν τῆς Μεταμορφώσεως αὐτοῦ», μάς καλεῖ ἡ Έκκλησία μας, κατὰ τήν Έσπερινήν Ακολουθία τῆς εορτῆς τῆς Άνανημώσεως τῆς Αγίας Μεταμορφώσεως του Κυρίου και Θεοῦ και Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Γιά τοῦτο ὁ Άγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, είς τόν «Λόγον εἰς τήν υπερένδοξον μεταμόρφωσιν του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», μάς καλεῖ «Πάντων τῶν γνήϊων περιφρονησάμενον ὅσον εν γῆ γάρ ἡμῶν τὸ πολίτευμα. Πρὸς οὐρανόν τὸν νοῦν εναποτείνωμεν, ὅθεν και Σωτῆρα Χριστόν άπεδεχόμεθα Κύριον».

Νὰ «αναβῶμεν» και εἰμῆς είς τὸ Όρος Κυρίου και είς τόν οίκον του

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ντοκουμέντο δια τόν π. Ίωσηφ Βατοπαιδινόν

Γράφει ὁ Αρχιμανδρίτης π. Θεόκλητος Κ. Τσίρκας

Στὸ Φύλλο του ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ ὑπ' αριθμ. 2220/ 2018 στὸ τέλος τῆς 3ης σελίδος αναδημοσιεύεται τετρασέλιτο άρθρο του κ. Γιάνη Παπανικολάου, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου εἶπε: «Αὐτοὶ που διοικοῦν τὴ Μονὴ Βατοπαιδινῶν είναι «Κυριοπαῖτες»».

Διάβασα τὸ Άρθρο και θυμήθηκα μία περιπτώσῃ με τόν π. ΙΩ-ΣΗΦ. Καθόμενος στὸ Γραφεῖο του Μητροπολίτου, τότε Πάφου και ἑνωμένου σκόπου Κύπρου και σχεδιάζαμε ένα Έραρτικό Συνέδριο στήν Έπαρχία του. Έν τῷ μεταξύ ἔγρησε ἡ πόρτα και εισήλθε κάποιος Μοναχός, συστήθηκε με τὸ όνομα ΙΩΣΗΦ Μοναχός και άρχισε νὰ μιλάει στόν Πανιερώτατο. Από τόν τόνο τῆς φωνῆς του και από τῆς χειρονομίαις του έκανε, ζητώντας νὰ τὸν προσλάβει, στήν Έπαρχία του, άντελήθηκα ὅτι δὲν ήταν σωστὰ ὅ,τι έλεγε και τότε έκανα νεῦμα στόν Πανιερώτατο, άρνητικά.

Ό Πανιερώτατος ὅμως έπέισθη στὰ όσα του έλεγε ὁ Μοναχός

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

χο γνωστὸ έπιβεβαιωτικό τρόπο του «ἀληθῶς» και «βεβαίως».

Άς δοῦμε ὅμως πρῶτα από ποιά έπιμέρους μορία αποτελείται τὸ μόριο που λαμβάνει τήν τελική μορφή του και σχηματίζεται έτσι τὸ ὑπὸ έρευνα «μενοῦνγε» και τὸ πρωτίστως σημαίνει εχχωριστὰ τὸ καθένα από αὐτὰ. Τὸ κηρικὸ κείμενο ὅπως είδαμε παραπάνω, χρησιμοποιεῖ τόν τύπο «μενοῦν» αντί του «μενοῦνγε». Θὰ έρευνησομε κατόπιν και τήν άκριβῆ σημασία τῶν δύο αὐτῶν τύπων που προκύπτουν από τοῦς διαφορετικοῦς συνδυασμοῦς μορίων.

Σύμφωνα με τοῦς Liddell και Scott, τὸ συνδετικό μόριο «μέν», χρησιμοποιεῖται γιά νὰ δηλώσει τὴν βεβαιότητα του λαλοῦντος ἡ του γραφομένου. Η έπιρρημητικὴ του σημασία όταν δὲν ακολουθεῖται από τὸ «δέ», έρμηνεύεται με τὸ «ἀληθῶς», «όντως», «τῆ

ἀληθεία». Ο τύπος «μενοῦν» άποτελεῖ έπιτεταμένο τύπο του «οῦν» και χρησιμοποιεῖται, γιά νὰ δηλώσει ισχυρὴ βεβαίωση. Τὸ μόριο «μενοῦν», μεταφράζεται ὡς «ναί», «βέβαια».

Έξάλλου και ὁ τύπος «μέν οῦν» σε καταφατικῆ άπάντησι σημαίνει, «ναί», «βέβαια», «βεβαίωτα». Υπάρχει μία μόνο περίπτωση όπου τίθεται, γιά νὰ εισάγῃ πρόταση που διορῶνται τῆς άμέσεως προηγούμενη και μεταφράζεται ὡς «καλύτερα».

Τὸ «οῦν» είναι εἴτε έπιρρημα εἴτε συμπερασματικῶς σύνδεσμος, και σημαίνει «βεβαίως», «λοπόν», «άρα», και αναφέρεται πάντοτε στὰ προηγούμενα που λέχθησαν έπιβεβαιώνοντας τα ἡ εξαγοντας συμπεράσματα από αὐτὰ.

Τὸ «γέ» είναι εγκλητικό μόριο που